

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ - ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Ν. ΑΧΑΪΑΣ

ΑΘΗΝΑ 26/01/17

ΑΝΑΦΟΡΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ, ΚΟΙΝ. ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝ. ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Θέμα: «Ασφαλιστικό, το πρόβλημα αλλά και η λύση»

Παρακαλούμε για την τοποθέτησή-απάντησή, τις ενέργειές σας, επί της επιστολής που μας προώθησε ο κος Ιωάννης Γ. Κουλούρης, Δρ.Μηχ/γος Ηλ/γος Ε.Μ.Π. δ/ση: Κλυταιμνήστρας 23, ΤΚ 13122 Ίλιον, τηλ.2102615800, μέσω email: giakoul@yahoo.gr, υποβάλλοντας το αίτημα προς την αρμόδια πολιτική ηγεσία για το εν θέματι αναφερόμενο.

Ο αναφέρων βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

Πρόεδρος Χριστιανοδημοκρατικού

Κόμματος Ελλάδος

ΑΙΚ

-----Πρωθυπουργό κ. Κωνσταντίνου Καραμανλή

Από: giannis kouloris <giakoul@yahoo.gr>

Ημερομηνία: 25 Ιανουαρίου 2017 - 11:55 π.μ.

Θέμα: Προτάσεις για το ασφαλιστικό

Προς: "nini.kolopoulos@gmail.com" <nini.kolopoulos@gmail.com>,

Αξιότιμη Κύριε

Όπως ασφαλών θα έχετε αντιληφθεί το σημαντικότερο δημόσιονομικό πρόβλημα της χώρας αυτή τη στιγμή είναι το ασφαλιστικό, και ιδιαίτερα το συνταξιοδοτικό. Από την καθιέρωση ενός δικαίου και βιώσιμου ασφαλιστικού – συνταξιοδοτικού συστήματος εξαρτάται η οικονομική εξέλιξη της χώρας.

Για το θέμα αυτό έχουν γίνει στο παρελθόν τριμερή λάθη και αδικίες. Η σημερινή κυβέρνηση υιοθέτησε το μόνο μέτρο που είναι στη σωστή κατεύθυνση, τον επανυπολογισμό δηλαδή όλων των συντάξεων, παλαιών και νέων, με ενιαία κριτήρια για όλους με βάση τις εισφορές που έχουν καταβάλει, τα έτη ασφάλισης και την ηλικία συνταξιοδότησης. Δυστυχώς όμως ο τρόπος που εφαρμόζει τη δίκαιη και σωστή αυτή προσέγγιση είναι εντελώς λανθασμένος και θα οδηγήσει σε χειρότερα αποτελέσματα από το προηγούμενο. Για το λόγο αυτό απαιτείται να σας αποστείλω το συνημμένο άρθρο στο οποίο γίνεται αναλυτικότερη παρουσίαση του θέματος και τα μέτρα που υιοθετούνται για τη διόρθωσή του. Σας παρακαλώ να διαβάσετε λίγο χρόνο για να το διαβάσετε και είμαι βέβαιος ότι θα προβληματιστείτε και θα υιοθετήσετε τα αναγκαία μέτρα.

Προσωπικά είμαι εντελώς ακοιμήτιστος και δεν έχω καμία προτίμηση σε κανένα κόμμα ούτε με ενδιαφέρει ποιο θα κάνει το σωστό, αρκεί να το κάνει όσο υπάρχει καιρός. Τις σκέψεις και προτάσεις μου αυτές έχω αναφέρει και στο παρελθόν σε σας ή στους προκατόχους σας, και ίσως είναι ο πρώτος που επεσήμανα από την αρχή της κρίσεως ότι πρέπει να γίνει επανυπολογισμός όλων των συντάξεων. Είμαι ευτυχής που αυτή η πρόταση που το κάνει, Ελπίζω η επιστολή και το άρθρο μου αυτό να έχουν κάποια απήχηση και αποτέλεσμα.

Με τιμή

Ι. Κουλούρης, Δρ. Μηχ/λός – Ηλ/λός Ε.Μ.Π.

Ιωάννης Γ. Κουλούρης
Δρ.Μηχ/γος Ηλ/γος Ε.Μ.Π.
Κλυταιμνήστρας 23, 13122 Ίλιον
Τηλ.2102615800, e-mail : giakoul@yahoo.gr

Αθήνα 24/1/2017

ΘΕΜΑ: Ασφαλιστικό, το πρόβλημα αλλά και η λύση.

Είναι γεγονός ότι το μεγαλύτερο δημοσιονομικό πρόβλημα της χώρας είναι το ασφαλιστικό και ειδικότερα το συνταξιοδοτικό, το οποίο αποτελεί και τη μεγαλύτερη δαπάνη του κράτους, και μία από τις κυριότερες αιτίες της οικονομικής κατάρρευσης της χώρας..

Είναι επίσης γεγονός ότι στο θέμα αυτό έχουν γίνει στο παρελθόν τα μεγαλύτερα σκάνδαλα και εύνοιες προς ορισμένες κατηγορίες εργαζομένων και συνταξιούχων. Έτσι υπάρχουν συνταξιούχοι που παίρνουν δυσανάλογα μεγάλες συντάξεις σε σχέση με τις εισφορές των ιδίων και των εργοδοτών τους, ή συνταξιοδοτούνται με λιγότερα έτη υπηρεσίας ή σε μικρότερη ηλικία σε σχέση με άλλους. Υπάρχουν επίσης και συνταξιούχοι που παίρνουν συντάξεις από Ταμεία στα οποία δεν έχουν καταβάλει καμία εισφορά !!. Όλα αυτά ήταν αποτέλεσμα των πελατειακών σχέσεων των συντεχνιών με τις εκάστοτε κυβερνήσεις ή των εκβιασμών ορισμένων ευνοημένων ομάδων εργαζομένων.

Έτσι όταν μπήκαμε στα μνημόνια και άρχισαν οι περικοπές των δημοσίων δαπανών, ήταν εύλογο να γίνουν και περικοπές των συντάξεων. Εδώ όμως έγινε και το μεγαλύτερο σκάνδαλο και η αποθέωση της αδικίας, του λαϊκισμού και του παραλογισμού.

Αντί να αρχίσουν οι περικοπές από εκείνους παύ έπαιρναν τις χαριστικές ή τις δυσανάλογα μεγάλες συντάξεις, έγιναν οι χαρακτηρισθείσες «οριζόντιες» περικοπές επί δικαίων και αδικών, οι οποίες όμως δεν ήταν καθόλου οριζόντιες αλλά κλιμακωτές σε βάρος εκείνων που θεωρούσαν ότι έπαιρναν μεσαίες ή μεγάλες συντάξεις, χωρίς να ληφθεί υπόψη εάν οι συντάξεις αυτές δικαιολογούνται από τις εισφορές που είχαν καταβάλει ή ήταν αποτέλεσμα χαριστικών και ευνοιοκρατικών ρυθμίσεων. Σημειωτέον ότι, στην αρχή τουλάχιστον, δεν έγιναν περικοπές στους λεγόμενους χαμηλοσυνταξιούχους αδιακρίτως από το εάν οι μικρότερες συντάξεις ήταν αποτέλεσμα των μικρών εισφορών που είχαν καταβάλει ή των λίγων ετών που ήταν ασφαλισμένοι. Ενα άλλο επίσης άδικο και παράλογο χαρακτηριστικό των περικοπών που έγιναν ήταν ότι δεν λήφθηκε υπόψη η οικογενειακή κατάσταση του κάθε συνταξιούχου. Έτσι έγινε η ίδια περικοπή σε ένα συνταξιούχο που ζούσε μόνος του και σε ένα συνταξιούχο που με τη σύνταξή του έπρεπε να διατρέφει ολόκληρη οικογένεια (σύζυγο και (ή) παιδιά). Ακόμα χαρακτηριστικότερο, δεν λήφθηκε υπόψη εάν ο άλλος σύζυγος έπαιρνε σύνταξη ή όχι, **και έτσι κατάντησε σε ένα ζεύγος με ένα μόνο μεσαίο συνταξιούχο, που η σύνταξή του ήταν και το μόνο εισόδημα του ζεύγους, να γίνει περικοπή, ενώ σε ένα ζεύγος δύο συνταξιούχων με θεωρούμενες μικρές συντάξεις, που όμως το άθροισμά τους ξεπερνούσε κατά πολύ τη σύνταξη του πρώτου ζεύγους να μη γίνεται περικοπή!!**

Εδώ θα μπορούσε να αντιτάξει κανείς ότι οι περικοπές στην αρχή ήταν αιφνιδιαστικές και άμεσες και δεν υπήρχε χρόνος να εξεταστούν τα παραπάνω γεγονότα. Εφόσον όμως ήταν αδύνατο αυτό, **ο σωστός τρόπος ήταν να γίνει στην αρχή μία γενική περικοπή στο ίδιο ποσοστό όλων των συντάξεων.** Στην περίπτωση αυτή το ποσοστό μείωσης θα ήταν πολύ μικρότερο και δεν θα προκαλούσε στην κοινωνία και ιδίως στην αγορά το σοκ που προκάλεσε στη μεσαία τάξη, η δε προσαρμογή στις νέες συνθήκες θα ήταν περισσότερο ομαλή και οι συνέπειες πολύ λιγότερες. Δυστυχώς και τα επόμενα έτη και οι επόμενες κυβερνήσεις, αντί να θέσουν ως προτεραιότητα τον εξορθολογισμό, μέσω του επανυπολογισμού με κριτήριο τις εισφορές και τα έτη ασφάλισης κάθε συνταξιούχου, όλων των συντάξεων, **συνέχισαν τις άδικες κλιμακωτές περικοπές σε βάρος**

των μεσαίων συνταξιούχων, με αποτέλεσμα τον εξαφανισμό της μεσαίας τάξης των συνταξιούχων που είχε ως αποτέλεσμα την εξαφάνιση και της μεσαίας τάξης των επαγγελματιών και την εκτόξευση της ανεργίας στον ιδιωτικό τομέα σε πρωτοφανή επίπεδα.

Παράλληλα οι ξένοι, συγκρίνοντας το μέσο όρο των συντάξεων στην Ελλάδα με το μέσο όρο των συντάξεων στις χώρες τους εξακολουθούν να ισχυρίζονται, ότι οι Έλληνες παίρνουν μεγαλύτερες συντάξεις από τους δικούς τους, γεγονός που ίσως είναι και αληθές, γιατί πράγματι στην Ελλάδα υπάρχουν ακόμα πολλοί που παίρνουν συντάξεις δυσανάλογα μεγάλες σε σχέση με τις εισφορές και τα έτη ασφάλισής τους.

Η τελευταία κυβέρνηση, ανάμεσα στα τόσα κακά που κάνει στη χώρα, αποφάσισε τουλάχιστον στον τομέα του συνταξιοδοτικού, να ακολουθήσει επί τέλους τη σωστή κατεύθυνση, του επανυπολογισμού δηλαδή όλων των συντάξεων, παλαιών και νέων, με ενιαία κριτήρια για όλους με βάση τις συνολικές εισφορές τους, τα έτη ασφάλισης και την ηλικία συνταξιοδότησης.

Και εδώ όμως το κάνει με τέτοιο τρόπο που αντί να διορθώνει τις αδικίες τις επαυξάνει και τελικά είναι άγνωστο τι θα προκύψει. Και βέβαια δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς αφού τα στελέχη των Υπουργείων που όλα αυτά τα χρόνια εξέθρεψαν και υπέθαλψαν το φαύλο συνταξιοδοτικό σύστημα είναι τα ίδια που καλούνται να το διορθώσουν, **και προφανώς θα κάνουν οτιδήποτε για να το εμποδίσουν ή να το μποικotáρουν**, προκαλώντας αδικαιολόγητη καθυστέρηση, λόγω υποτιθέμενης έλλειψης προσωπικού, και παρεμβάλλοντας ανύπαρκτα εμπόδια η προτείνοντας άδικες και παράνομες ρυθμίσεις.

Έτσι ισχυρίζονται ότι δεν μπορούν να υπολογίσουν τις εισφορές πριν το 2000 γιατί τότε δεν υπήρχαν μηχανογραφικά στοιχεία. Αυτό μπορεί να είναι εν μέρει αληθές και χρονοβόρο για τον υπολογισμό των συνολικών εισφορών, **όμως μπορούν πολύ εύκολα να υπολογίσουν τα συνολικά έτη ασφάλισης και την ηλικία συνταξιοδότησης ώστε να γίνει η ανάλογη προσαρμογή των συντάξεων με περικοπή προφανώς ποσοστού αυτών ανάλογα με τα υπολειπόμενα έτη ασφάλισης, και το πρόωρο της συνταξιοδότησης.** Προφανώς δεν είναι δυνατό να έχει την ίδια σύνταξη ένας με 15 ή 20 χρόνια ασφάλισης με έναν με 35 χρόνια ασφάλισης, έστω και εάν έχουν τον ίδιο μέσο όρο αποδοχών στο διάστημα της ασφάλισης. Ούτε είναι δυνατόν να έχει την ίδια σύνταξη ένας που βγήκε στη σύνταξη στα 40 ή 45 έτη (και με βάση το μέσο όρο ηλικίας θα παίρνει σύνταξη για 40 ή 35 χρόνια) με έναν που βγήκε στη σύνταξη στα 65 και θα παίρνει σύνταξη για 15 χρόνια.

Το χειρότερο όμως μέτρο είναι ότι δεν εφαρμόζουν τον ίδιο συντελεστή αναπλήρωσης για το ανταποδοτικό μέρος της σύνταξης, αφού χρησιμοποιούν μικρότερο συντελεστή αναπλήρωσης γι' αυτούς που έχουν πολλά έτη ασφάλισης ή μεγαλύτερες αποδοχές, (άρα και εισφορές). Αυτό πέραν του ότι είναι άδικο και παράνομο, αποτελεί βόμβα στα θεμέλια και την βιωσιμότητα του συνταξιοδοτικού, αφού θα είναι μεγάλο αντικίνητρο για τους εργαζόμενους να δηλώνουν τα πραγματικά εισοδήματα και να έχουν μεγαλύτερες κρατήσεις, αλλά όλοι θα προσπαθούν να δηλώνουν μικρότερα εισοδήματα (άρα και εισφορές), αφού δεν πρόκειται να πάρουν ανάλογη σύνταξη. Προφανώς κανείς δεν θα θέλει να είναι το κορόιδο της παρέας, και όλοι θα προσπαθούν να εισφοροδιαφύγουν. Αυτό θα έχει ανιάλογη δυσμενή επίδραση και στη φοροδιαφυγή, αφού δηλώνοντας μικρότερα εισοδήματα για να αποφύγουν τις μεγαλύτερες εισφορές, θα πληρώνουν προφανώς και μικρότερο φόρο.

Είναι προφανές ότι ο συντελεστής αναπλήρωσης θα πρέπει να οριστεί έτσι ώστε η συνολική συνταξιοδοτική δαπάνη να είναι μέσα στα δημοσιονομικά πλαίσια που απαιτούνται κάθε φορά. Εάν η δημοσιονομική κατάσταση αλλάζει θα αναπροσαρμόζεται κάθε φορά είτε προς τα πάνω είτε προς τα κάτω. Είναι επίσης προφανές ότι από τον επανυπολογισμό θα προκύπτουν διαφορές μεταξύ των καταβαλλομένων συντάξεων και των νέων ανάλογα με το συντελεστή αναπλήρωσης που θα οριστεί. Με τα σημερινά δεδομένα οι διαφορές αυτές θα είναι προφανώς

αρνητικές σε βάρος των περισσότερων από τους παλαιούς συνταξιούχους, αλλά θα υπάρχουν και θετικές για ορισμένους συνταξιούχους που έχουν αδικηθεί μέχρι τώρα. Οι αρνητικές διαφορές με βάση τις εξαγγελίες της κυβέρνησης θα συνεχίσουν να καταβάλλονται ως προσωπική διαφορά, είναι όμως δίκαιο και λογικό ότι θα πρέπει να είναι οι πρώτες που θα πρέπει να περικοπούν εάν απαιτηθεί και νέα μείωση της συνταξιοδοτικής δαπάνης, και δεν θα πρέπει να γίνει μείωση του ενιαίου συντελεστή αναπλήρωσης μέχρι να καταργηθούν τελείως οι προσωπικές διαφορές. Η περικοπή των προσωπικών διαφορών θα πρέπει να είναι κάθε φορά με ενιαίο ποσοστό για όλες τις διαφορές, για να μην επέλθει απότομη αλλαγή σε ορισμένες οικογένειες συνταξιούχων.. Οι θετικές διαφορές είναι σκόπιμο και δίκαιο να καταβάλλονται αμέσως στους συνταξιούχους που τις δικαιούνται, γιατί αυτοί ήταν αδικημένοι τόσα χρόνια και προφανώς δεν θα πρέπει να συνεχίσουν να αδικούνται και στο μέλλον, τόσο έναντι των παλαιών όσο και έναντι των νέων συνταξιούχων. Άλλωστε όπως αναφέρθηκε ο συντελεστής αναπλήρωσης θα πρέπει να υπολογιστεί έτσι ώστε η συνολική συνταξιοδοτική δαπάνη να ανταποκρίνεται στα σημερινά δημοσιονομικά δεδομένα της χώρας.

Ένα άλλο θέμα είναι η λεγόμενη βασική εθνική σύνταξη την οποία θα λαμβάνουν όλοι, ανεξάρτητα από τις εισφορές, με βάση μόνο το χρόνο ασφάλισης. Αφού η σύνταξη αυτή δεν θα είναι ανταποδοτική, είναι λογικό, ηθικό και δίκαιο, το κατώτατο όριο αυτής να λαμβάνουν και εκείνοι οι οποίοι είναι ανασφάλιστοι, όπως κυρίως οι νοικοκυρές οι οποίες στην ουσία είναι το θεμέλιο της κοινωνίας και αυτές που εργάζονται μία ολόκληρη ζωή. Εάν γίνει αυτό είναι προφανές ότι αυτή θα πρέπει να συμψηφισθεί με το λεγόμενο ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα, για όσους το δικαιούνται.

Εάν ο επανυπολογισμός των συντάξεων και οι περικοπές της προσωπικής διαφοράς γίνουν όπως αναφέρω, τότε το συνταξιοδοτικό από το μεγαλύτερο πρόβλημα του δημοσιονομικού που είναι, θα αποτελέσει τη δίκαιη και σωτήρια λύση του, και ενδεχομένως να μη χρειαστούν άλλες περικοπές.

Τέλος με την ευκαιρία θέλω να επισημάνω και ένα άλλο παράλογο, παράνομο και ανήθικο μέτρο που έχει καθιερωθεί τελευταία. Πρόκειται για την εισφορά περίθαλψης που καταβάλλουν όλοι οι συνταξιούχοι. Ενώ όμως όλοι σήμερα έχουν την ίδια περίθαλψη η εισφορά που καταβάλλουν δεν είναι η ίδια αλλά εξαρτάται από τη σύνταξη που παίρνουν. Εφόσον η πολιτεία επιθυμεί (κακώς) να έχουν όλοι την ίδια περίθαλψη, θα πρέπει να καταβάλουν όλοι και την ίδια εισφορά γι' αυτήν. Το αναφερόμενο από το Σύνταγμα ότι κάθε πολίτης υποχρεούται να συνεισφέρει στα βάρη του κράτους ανάλογα με τις δυνατότητές του, δεν ισχύει προφανώς για τις ανταποδοτικές εισφορές που πρέπει να είναι ανάλογες με το αγαθό που ανταποδίδεται. Εάν η περίθαλψη θεωρηθεί ως γενικό βάρος και υποχρέωση της πολιτείας προς τους πολίτες της, τότε το βάρος αυτό θα πρέπει να κατανεμηθεί στους πολίτες ανάλογα με τις δυνατότητές του, δηλαδή ανάλογα με τα εισοδήματά του και ενδεχομένως και την περιουσία του, και όχι επιλεκτικά μόνο στους συνταξιούχους. Ο ενδεδειγμένος τρόπος για να καλύψει τη δαπάνη αυτή είναι μέσω της φορολογίας, άμεσης ή έμμεσης. Σε κάθε περίπτωση πάντως εάν θεωρηθεί ότι οι συνταξιούχοι πρέπει να συμβάλλουν στην περίθαλψη τους, γιατί είναι καλύτερη από τους ανασφάλιστους, εφόσον αυτή είναι η ίδια για όλους τους συνταξιούχους θα πρέπει και η αντίστοιχη εισφορά να είναι ίδια για όλους.